

คำศัพท์พื้นฐานภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3

English Core Vocabulary for Thai Students in First, Second and Third Grades

พรพิศ งามพงษ์*

สาขาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

Pornpis Ngamphong*

Linguistics, the Graduate School, Suan Sunandha Rajabhat University

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่องคำศัพท์พื้นฐานภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาค้นคว้า และสร้างบัญชีคำศัพท์พื้นฐานสำหรับใช้สร้างบทเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในประเทศไทย โดยใช้วิธีการสร้างเดียวกันกับของ Paul Nation ที่สร้างบัญชีคำ General Service List (GSL) กระบวนการจัดสร้างบัญชีคำศัพท์พื้นฐานนี้แบ่งเป็น 5 ขั้นตอนสำคัญดังนี้ คือ (1.) รวบรวมคำศัพท์จากหนังสือเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนต่างชาติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีที่ 2 และ ปีที่ 3 จำนวน 15 เล่ม และจากหนังสือเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนเจ้าของภาษา Grade 1 2 และ 3 ของสหรัฐอเมริกา อีก 6 เล่ม คำที่รวบรวมได้จากหนังสือเหล่านี้ มี คำทั้งหมด 145,097 คำ (2.) จัดเรียงคำตามลำดับคำตามความถี่จากสูงไปต่ำ (3.) เปรียบเทียบคำที่มี “ความถี่ในการใช้สูง” ในการศึกษาครั้งนี้ 1000 ลำดับแรก กับ The First 1000 words of GSL พบว่ามีคำเหมือนกัน 546 คำ ส่วน The Second 1000 words of GSL มีคำเหมือนกัน 262 คำ และมีคำที่ไม่เหมือนกับคำใน GSL จำนวน 192 คำ คำประเภทหลังนี้จัดเป็นคำที่มีความถี่ไม่สูงตามแนวทางการทำบัญชีคำของ GSL แต่เป็นคำที่มีความถี่สูงในหนังสือเด็ก (4.) จัดแยกคำที่มี “ความถี่ในการใช้สูง” ในการศึกษาครั้งนี้ เข้ากับกลุ่มคำทางความหมาย (semantic fields) ของ Linguistics Research Center ของ The University of Texas at Austin พบว่าคำ 1000 คำนี้ แยกกลุ่มตามความหมายได้ครบทั้ง 22 กลุ่ม (5.) คัดเลือกคำที่มีความถี่ในการใช้สูง จากการศึกษาจัดทำบัญชีคำพื้นฐานสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เกณฑ์การคัดเลือกที่ใช้ คือ (1) ความถี่ (2) เกณฑ์สิ่งแวดล้อมของนักเรียนในประเทศไทย” คำพื้นฐานที่เสนอจัดให้นักเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มี 200 คำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มี 350 คำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มี 450 คำ คำของแต่ละระดับไม่ซ้ำกัน โดยใช้หลักการว่าชั้นประถมศึกษาปีที่สูงขึ้นไปได้เรียนรู้คำที่สอนในระดับชั้นที่ต่ำกว่าแล้ว

คำสำคัญ : คำศัพท์พื้นฐาน ภาษาอังกฤษ นักเรียนชั้น ป.1-3

Abstract

The purpose of this research was to construct lists of English core vocabulary for Thai students studying in the first three grades of elementary school. The study used the same type of construction principle that was used by Paul Nation when he constructed the General Service List (GSL). There were five major steps involved in the construction of the English core vocabulary lists :

1) The words and word frequencies in 21 English textbooks were counted (15 textbooks for non-native speakers and 6 textbooks for native speakers of English in the United States). The total number of words counted was 145,097 words.

2) The words were arranged according to frequency, from high to low.

3) The first 1,000 words of this study were compared to the first 1,000 words of the GSL. It was found that 546 words were in common with the first 1,000 words of the GSL. Only 262 words were found in common with the second 1,000 words of the GSL. The remaining 192 high frequency words in studied children's books were not found in both GSL word lists.

4) The first 1,000 words of this study were categorized according to semantic fields created by the Linguistics Research Center of The University of Texas at Austin. The words filled all 22 of these fields.

5) Word frequency and the Thai students' environment were used as criteria for selecting words for the construction of the English core vocabulary lists. The results were that 200 words were assigned for the first grade, 350 words for the second grade, and 450 words for the third grade.

Keyword : core vocabulary, English language, first, second, and third grades

บทนำ

คำศัพท์เป็นหน่วยพื้นฐานของภาษาที่สำคัญที่สุดที่ใช้ในการสื่อสารเพราะคำศัพท์เป็นตัวแทนของความหมาย ความคิด ความรู้สึก ความต้องการที่เราต้องการบอกให้ผู้อื่นทราบ ในการเรียนและการสอนภาษาต่างประเทศโดยทั่วไปเริ่มต้นจากคำศัพท์ แต่สาระหลักของการสอนมักเน้นที่การสอนไวยากรณ์ ในช่วงประมาณ 2 ทศวรรษที่ผ่านมา วงการสอนภาษาต่างประเทศได้ค้นคว้าวิจัยด้านการเรียนการสอนคำศัพท์กันมากขึ้น และมีแนวโน้มว่า การสอนคำศัพท์จะมีความสำคัญเทียบเท่ากับการสอนไวยากรณ์ในปัจจุบัน Ministry of Education (2008) กำหนดในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ไว้ว่า ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้เรียนคำศัพท์ประมาณ 150-200 คำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ประมาณ 250-300 คำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ประมาณ 350-450 คำ หลักสูตรคาดหวังว่า ภายในปีแรกนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จะเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ประมาณ 200 คำ และในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์อีกประมาณ 100 คำ และเพิ่มอีกประมาณ 150 คำ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

มีคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์และจำนวนคำศัพท์ที่กระทรวงกำหนดหลายประการ เช่น

ประการที่หนึ่ง คำศัพท์ 150-200 คำ คือ คำอะไรบ้าง หลักสูตรปัจจุบัน (หลักสูตร พุทธศักราช 2551) ไม่ได้ระบุว่าคำศัพท์ 200 คำ มีอะไรบ้าง แต่ได้ระบุหัวข้อ หรือบริบทของคำศัพท์ว่าเป็นเรื่อง “ตนเอง” “ครอบครัว” “โรงเรียน” “อาหาร” “เครื่องดื่ม” และ “นันทนาการ”

ประการที่สอง หลักสูตรมีได้ระบุชัดเจนว่า คำศัพท์ 250-300 คำ ที่ให้เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และ 350-450 คำ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เป็นคำศัพท์ใหม่ที่แตกต่างจาก 150-200 คำ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทั้งหมดหรือไม่ แต่ได้ระบุในหัวข้อ “คุณภาพผู้เรียนจบประถมศึกษาปีที่ 3” ว่าสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ในบริบทต่างๆ ภายในวงคำศัพท์ 300-450 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม) แสดงว่าคำศัพท์ในวงคำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมที่กำหนดให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เรียนนั้นซ้ำกัน และอนุมานได้ว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เรียนคำใหม่เพิ่มจากชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ประมาณ 100 คำ และนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เรียนคำใหม่เพิ่มจากระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ประมาณ 150 คำ ถ้าคำศัพท์ในวงคำศัพท์ที่ระบุสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ไม่ซ้ำกัน เมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 นักเรียนจะเรียนรู้คำศัพท์ประมาณ 950 คำ

ประการที่สาม คำถามที่ตามมาเกี่ยวกับจำนวนคำศัพท์ และบริบทของการใช้ภาษาในข้อกำหนดสาระการเรียนรู้ คือ วงคำศัพท์ 150-200 คำ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 250-300 คำ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 350-450 คำ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพียงพอสำหรับการใช้ในบริบทต่างๆ ที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดหรือไม่

3 คำถามนี้ เป็นคำถามพื้นฐานในวงการการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาต่างประเทศ คือ นักเรียนควรเรียนรู้คำศัพท์ภาษาต่างประเทศจำนวนเท่าใด ควรเรียนรู้คำศัพท์ใดบ้าง และเป็นคำศัพท์สำหรับใช้ในบริบทใดบ้าง

มีผลงานวิจัยหลายงานด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ช่วยตอบคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ในภาษาอังกฤษ ได้แก่หลายประการ อาทิงานของ Goulden, Nation & Read (1990), และ Zechmeister, Chronis, Cull, D' Anna & Healy (1995) ชี้ว่า ผู้พูดเจ้าของภาษาอังกฤษที่มีการศึกษาสูง รู้คำศัพท์ประมาณ 20,000 ครอบครัวคำ (word family) ครอบครัวคำ คือ คำหนึ่งประกอบด้วยคำที่เป็นฐาน (base words) รวมกับคำที่เปลี่ยนรูปไปตามไวยากรณ์ต่างๆ คำที่เป็นฐานนั้น ถ้าเฉลี่ยว่าครอบครัวคำ ครอบครัวหนึ่ง มีสมาชิก 5 คำ ก็สามารถนับคำเดียวๆ ได้ประมาณ 100,000 คำ สมาชิกคำคือ คำที่มีการเติมวิภัติ-ปัจจัยต่างๆ เช่น (smile – smiling, smiles, smiled) โดยเฉลี่ยเจ้าของภาษาจะเรียนรู้คำศัพท์เพิ่มปีละประมาณ 1,000 คำ ผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ คงไม่อาจหวังจะเรียนรู้คำศัพท์ได้มากเท่าเจ้าของภาษา แต่อาจมุ่งเรียนให้สามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ในสถานการณ์ต่างๆ ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้

ในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง เนชั่น (Nation, 2001) และ เวส (West, 1953) แสดงความคิดเห็นไว้ว่า นักเรียนควรเรียนรู้คำศัพท์ที่มีความถี่สูง (high-frequency words) ควรใช้คำศัพท์เหล่านี้สร้างเป็นบทเรียนให้แก่ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เพราะคำเหล่านี้มีใช้อยู่ทั่วไปในภาษาพูด ภาษาเขียนของเจ้าของภาษา นักเรียนมีโอกาสจะได้ยินหรือได้อ่านบ่อยมาก ใน General Service List ของ Michael West ซึ่งมี 2,000 ครอบครัวคำ (word family) Nation and Hwang (1995) พบว่า คำลำดับที่ 1 ถึง 1,000 มีความถี่ในการใช้ในหนังสือเรียนสูงถึง 77%

สำหรับคำถามที่ว่า นักเรียนควรเรียนรู้คำศัพท์จำนวนเท่าใดนั้น เพื่อตอบคำถามนี้ แต่ Nation (2001) นับจำนวนคำที่ใช้เล่าเรื่องในหนังสือนิทานเรื่อง หมูน้อย 3 ตัว (The Three Little Pigs) ของ Ladybird ได้ 500 คำ ในจำนวนนี้เป็นคำที่ต่างกันเพียง 124 คำเท่านั้น นั่นคือ มีหลายคำที่เกิดซ้ำมากกว่า 1 ครั้ง ในที่นี้ Nation ชี้ว่า 124 คำนี้พอเพียงสำหรับนิทาน 1 เรื่อง

ผู้วิจัยได้นับคำในนิทานเรื่อง Goldilock and The Three Bears ของ Oxford University Press นับได้ 922 คำ ตัดคำซ้ำออก จะเหลือเป็นคำที่ต่างกัน 143 คำ นิทานเรื่องนี้มีคำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัว เช่น พ่อแม่ ลูก บ้าน อาหารเข้า มีคำกริยา และคำคุณศัพท์ที่ใช้ชีวิตประจำวัน เช่น eat, walk, run, sleep, hot, cold, big, small เป็นต้น คำศัพท์ในนิทานนี้มีจำนวนใกล้เคียงกับเรื่องที่ Nation กล่าวถึง ซึ่งแสดงว่า คำประมาณ 120-140 คำ เพียงพอสำหรับเล่าเรื่องต่างๆ ไปให้เด็กเล็กฟังได้

จากผลงานการศึกษาวิจัยด้านคำศัพท์พื้นฐาน คำที่มีความถี่ในการใช้สูง และปัญหาการกำหนดคำและจำนวนคำภาษาอังกฤษในการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของกระทรวงศึกษาธิการ ทำให้ผู้วิจัยต้องการวิจัยศึกษาหาคำตอบให้กับคำถามที่ว่า นักเรียนไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ควร

เรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษอะไรบ้าง และจำนวนเท่าใด จึงจะพอเพียงสำหรับให้นักเรียนสามารถสื่อสารได้ ในบริบทที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้ในหลักสูตร คือ ในบริบท ตนเอง ครอบครัว โรงเรียน อาหาร เครื่องดื่ม และนันทนาการ และอีกเหตุหนึ่งก็คือ ประเทศไทยกำลังจะเข้าสู่ประชาคมอาเซียน และได้กำหนดไว้ว่าจะใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสาร ดังนั้นคำศัพท์พื้นฐานภาษาอังกฤษจึงสำคัญ และจะเป็นประโยชน์ต่อนักเรียนต่างชาติที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาค้นคว้า และสร้างบัญชีคำศัพท์พื้นฐานสำหรับใช้เป็นบทเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในประเทศไทย

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนรู้คำศัพท์นั้นมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับความจำด้วย ดังนั้นหลักการต่างๆ ไปหลายประการสำหรับการสอนที่ประสบความสำเร็จ ตามที่ Wallace (1998) ได้ให้ความสำคัญไว้ดังต่อไปนี้

1. จุดประสงค์และความมุ่งหมาย โดยมุ่งเน้นสิ่งที่จะสอนคืออะไร คำไหน ประเภทใด และจำนวนเท่าใด
2. ความต้องการใช้คำศัพท์ และเป้าหมายของการใช้ของคำศัพท์ การสอนคำศัพท์ควรจะตอบความต้องการต่างๆ และความสนใจของผู้เรียนอย่างแท้จริง
3. การแสดงความถี่และการสอนการใช้ซ้ำ และการเกิดซ้ำ
4. การนำเสนอความหมาย ความชัดเจน และการแสดงออก หรือการอ้างอิงหลักฐานที่แน่นอน

การเรียนรู้คำศัพท์นั้น จุดประสงค์ของการเรียนรู้คำศัพท์จะต้องคำนึงถึงกระบวนการเรียนรู้คำศัพท์ คือ จากความสามารถแรกเริ่มไปยังการนึกถึงคำ ที่จะจำได้ในภาษาพูดและรูปแบบการเขียน โดยทั่วไปการรู้คำจะเกี่ยวข้องกับรูปแบบและความหมายระดับพื้นฐานในหลักเกณฑ์เชิงลึก คือ ความสามารถต่างๆ นำไปสู่การรู้ ดังที่ (Harmer, 1993) กล่าวว่า 1. ความหมาย (Meaning) คือ ความสัมพันธ์ของคำกับวัตถุหรือถ้อยคำที่เหมาะสม 2. การใช้ (Usage) คือ การรู้คำที่ปรากฏร่วม (collocations) การใช้คำอุปมา (metaphors) สำนวนต่างๆ (idioms) ลีลาของภาษา (style) และภาษาเฉพาะระดับ (register) เป็นแบบทางการของระดับที่เหมาะสม การรู้และกินความหมายแบบกว้าง และความสัมพันธ์คำ 3. การสร้างคำ (Word formation) คือ ความสามารถในการสะกดคำ และการออกเสียงคำอย่างถูกต้อง ทำให้เกิดความหมายที่ต่างจากรากศัพท์คำดังกล่าวเรียกว่า คำแปลง (derivative) คือคำที่เกิดจากกระบวนการเติมหน่วยคำเติม (affixation) อาจเป็นหน่วยคำเติมท้ายคำที่เรียกว่า ปัจจัย (suffix) หรือหน่วยคำเติมต้นคำที่เรียกว่า อุปสรรค (prefix) 4. ไวยากรณ์ (Grammar) คือ การใช้ให้เหมาะสมตามหลักไวยากรณ์

เดล และคณะ (Dale, et al., 1999) และริชาร์ด (Richards, 1976) จากการศึกษาประเภทของคำศัพท์พบว่า มีผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาหลายท่านมีความเห็นที่สอดคล้องกันเกี่ยวกับประเภทของคำศัพท์ในแต่ละ ภาษาจึงได้แบ่งประเภทของคำศัพท์ ตามความหมายของคำศัพท์เป็น 2 ประเภท คือ

1. คำที่มีความหมายในตัวเอง (content word) คือ คำที่มีความหมายในตัวเองได้แก่ คำ nouns, verbs, adjectives, adverbs เป็นต้น
2. คำที่ไม่มีความหมายในตัวเองหรือคำไวยากรณ์ (function words) คือ คำที่ไม่มีความหมายเหมือนคำประเภทแรกแต่เป็นคำที่ต้องใช้ในการประกอบประโยคและข้อความ ส่วนมากจะเปลี่ยนความหมายไปตามโครงสร้าง ได้แก่ article, conjunction, preposition เป็นต้น

หลักการเลือกคำศัพท์เพื่อนำมาใช้สร้างบทเรียน

(Thornbury, 2002) และ (Mackey, 1997) กล่าวว่า ปัจจัยสำคัญในการเลือกคำศัพท์ใช้ในการสร้างบทเรียน พิจารณาจาก

1. ความถี่ (Frequency) ของคำที่ใช้ในการสอน ควรเป็นคำที่ใช้กันบ่อยในการสื่อสารหรือเป็นคำที่มีความถี่ในการใช้สูง เป็นปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งในการพิจารณาว่า คำศัพท์นั้นควรจะรวมเข้าไปอยู่ในบทเรียนหรือไม่ ซึ่งได้มีข้อเสนอแนะในการสอนคำที่มีความถี่สูงสุดในภาษา
2. ความยากง่ายในการเรียนรู้ (Learnability) การพิจารณาปัจจัยต่างๆ ที่ทำให้คำบางคำง่ายต่อการเรียนรู้มากกว่าคำอื่นๆ เป็นเครื่องบ่งชี้ที่ดี คำต่างๆ มีความยากง่ายในการเรียนรู้เพียงใด จึงเป็นสิ่งสำคัญในการเลือกคำเหล่านั้น เพื่อจะนำเข้าไปในการเรียนการสอน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น จะถูกกำหนดระดับไว้ด้วยความยากง่ายของการเรียนรู้คำเหล่านี้ด้วย เพื่อให้เหมาะสมกับนักเรียนในระดับเริ่มต้น
3. ประโยชน์ (Usefulness) หมายถึง คำที่เป็นประโยชน์ สามารถนำมาใช้ได้ทันที มักเป็นการสอนคำศัพท์ที่พบบ่อยในชั้นเรียน ยกตัวอย่างเช่น pen, board, door, notebook เป็นต้น เพื่อให้เหมาะสมสำหรับผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ซึ่งไม่ค่อยจะมีโอกาสได้นำภาษาไปใช้ และคาดเดาว่า คำใดบ้างที่จำเป็นจึงกลายเป็นเรื่องยาก ด้วยเหตุนี้จึงเกิดการเรียนรู้เรื่อง คำศัพท์ที่เป็นแกน (Core Vocabulary) ขึ้น กลุ่มคำศัพท์ที่เป็นคำสำคัญ เช่น คำศัพท์เป็นสำนวนต่างๆ ของร่างกาย เช่น eye, ear, nose, mouth หรือคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม เช่น water, star หรือกริยาอาการทั่วไป เช่น eat, sleep เป็นต้น กล่าวคือ คำศัพท์ที่เป็นแกน คือคำที่มีประโยชน์มากกว่า คำที่ไม่ได้เป็นแกน จะเห็นว่า คำศัพท์ที่เป็นแกน จะเป็นคำที่ใช้ในยามคำอื่นๆ เช่น การนิยามคำว่า laugh ดังนั้น laugh จึงเป็นคำที่เป็นแกนมากกว่า giggle, flower เป็นคำที่มีประโยชน์กว่าทั้ง rose หรือ geranium เป็นต้น

4. ความยากง่ายในการใช้สอน (Teachability) ตามหลักโดยทั่วไปค่านามสอนง่ายกว่าคำกริยาและคำวิเศษณ์ ค่านามรูปธรรมสอนง่ายกว่าค่านามที่เป็นนามธรรม เช่น blackboard สอนง่ายกว่าที่จะสอนคำ อย่างเช่น though ถึงแม้ว่า though จะมีความถี่สูงกว่ามาก คำต่างๆ จะสอนได้ง่ายขึ้นถ้าคำเหล่านั้นสามารถสาธิต หรือ อธิบายได้ด้วยการใช้ภาพ หรือของจริง

5. อัตราความถี่ของคำศัพท์จากหนังสือต่าง ๆ สูง (Range) หรือเป็นคำศัพท์ที่มาจากจำนวนหนังสือที่นำมาใช้ในการนับความถี่มากพอ ยิ่งใช้หนังสือจำนวนมากเท่าใด บัญชีความถี่ยังมีคุณค่ามากขึ้นเท่านั้นเพราะคำที่จะหาได้จากหลายแหล่งย่อมมีความสำคัญมากกว่าคำที่จะพบเฉพาะในหนังสือเล่มใดเล่มหนึ่งเพียงอย่างเดียว แม้ว่าความถี่ของคำศัพท์ที่พบในหนังสือเล่มนั้นๆ จะมีมากก็ตาม

6. สถานการณ์หรือสภาวะในขณะนั้น (Availability) คำศัพท์ที่เลือกมาใช้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความถี่เพียงอย่างเดียว ต้องพิจารณาถึงสถานการณ์ด้วย

7. คำที่ครอบคลุมได้หลายอย่าง (Coverage) เป็นคำที่สามารถครอบคลุมความหมายได้หลายอย่างหรือสามารถใช้คำอื่นแทนได้

นอกจากนี้ (Lado, 1986) ได้เสนอแนะหลักเกณฑ์ในการเลือกคำเพิ่มเติมจาก Mackey ดังนี้

1. ควรเป็นคำศัพท์ที่มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์และความสนใจของผู้เรียน
2. ควรมีปริมาณของตัวอักษรในคำศัพท์เหมาะสมกับระดับอายุ และสติปัญญาของผู้เรียน โดยหากใช้สอนในระดับประถมศึกษาตอนต้นควรนำคำศัพท์สั้นๆ มาสอน
3. ไม่ควรมีคำศัพท์มากเกินไปหรือน้อยเกินไปในบทเรียนหนึ่งๆ แต่ควรเหมาะสมกับวุฒิภาวะทางสติปัญญาของผู้เรียน
4. ควรเป็นคำศัพท์ที่นักเรียนมีโอกาสนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ดังเช่นสามารถนำไปพูดสนทนาหรือพบเห็นคำศัพท์นั้นตามป้ายโฆษณา เป็นต้น

สรุปได้ว่า การเลือกคำศัพท์เพื่อนำมาสอนผู้เรียนนั้น ควรเป็นคำศัพท์ที่อยู่ใกล้ตัวและเป็นคำศัพท์ที่ปรากฏบ่อย นอกจากนี้คำศัพท์ที่จะนำมาสอนนั้นต้องเหมาะสมกับวัยและระดับความสามารถของผู้เรียน อีกทั้งยังสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ระเบียบวิธีการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ คำศัพท์ภาษาอังกฤษจำนวน 145,097 คำจากหนังสือ จำนวน 21 เล่ม โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม และจำแนกเป็นลำดับชั้น ตามลำดับดังนี้

- (1.) หนังสือเรียนสำหรับนักเรียนต่างชาติ จำนวน 15 เล่ม
- (2.) หนังสือเรียนสำหรับเจ้าของภาษา จำนวน 6 เล่ม

ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

หนังสือเรียนสำหรับนักเรียนต่างชาติ จำนวน 5 เล่ม ได้แก่ PROJECT : Play & Learn English Time, Everybody Up, New York, Let's Go 1, Playway to English

หนังสือเรียนสำหรับเจ้าของภาษา จำนวน 2 เล่ม ได้แก่ Reading Skill Grade 1 และ Writing Skill Grade 1

ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

หนังสือเรียนสำหรับนักเรียนต่างชาติ จำนวน 5 เล่ม ได้แก่ PROJECT : Play & Learn, English Time, Everybody Up, Let's Go 2, Playway to English

หนังสือเรียนสำหรับเจ้าของภาษา จำนวน 2 เล่ม ได้แก่ Reading Skill Grade 2 และ Writing Skill Grade 2

ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

หนังสือเรียนสำหรับนักเรียนต่างชาติ จำนวน 5 เล่ม ได้แก่ PROJECT : Play & Learn English Time, Everybody Up, Let's Go 3, Playway to English

หนังสือเรียนสำหรับเจ้าของภาษา จำนวน 2 เล่ม ได้แก่ Reading Skill Grade 3 และ Writing Skill Grade 3

2. การเก็บและรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 นับจำนวนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

2.2 จัดลำดับคำศัพท์ตามจำนวนความถี่ที่ปรากฏจากมากที่สุดไปหาน้อยสุด (Highest to Lowest Frequency)

2.3 จัดลำดับคำศัพท์ตามอักษร A-Z (alphabetical order)

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.1 รวบรวมคำศัพท์จากหนังสือเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนต่างชาติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีที่ 2 และ ปีที่ 3 จำนวน 15 เล่ม และจากหนังสือเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนเจ้าของภาษา Grade 1 2 และ 3 ของสหรัฐอเมริกา อีก 6 เล่ม คำที่รวบรวมได้จากหนังสือเหล่านี้ มีคำทั้งหมด 145,097 คำ จัดทำบัญชีคำที่เรียงลำดับความถี่สูงไปต่ำโดยเริ่มจากคำที่มีความถี่สูงสุด

3.2 เปรียบเทียบคำในบัญชี 1000 คำนี้กับคำ 1000 คำ ในบัญชี The General Service List (GSL) ของ เวสต์ (West, 1953) แสดงถึงคำศัพท์ที่มีความถี่ในการใช้สูง ได้รวบรวมมาจากหนังสือประเภทต่างๆ และเป็นประโยชน์ในการนำไปใช้ทั่วไป รายละเอียดดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 คำศัพท์ 1000 คำแรกจากฐานข้อมูลได้มาจากหนังสือเรียนเด็ก 21 เล่มเมื่อเทียบบัญชีคำ GSL

คำศัพท์	จำนวนคำที่เหมือนกันกับบัญชีคำ GSL กับบัญชี 1000 คำแรกของหนังสือเรียนเด็กในการศึกษานี้	ร้อยละ
The First 1000 words of GSL	546	54.60
The Second 1000 words of GSL	262	26.20
Not Found	192	19.20
รวม	1000	100.00

คำศัพท์ 1000 คำแรกจากฐานข้อมูลได้มาจากหนังสือเรียนเด็ก จำนวน 21 เล่มที่มีความถี่สูงสุดเหมือนกันกับ The First 1000 words of GSL จำนวน 546 คำ คิดเป็นร้อยละ 54.60 เหมือนกันกับ The Second 1000 words of GSL จำนวน 262 คำ คิดเป็นร้อยละ 26.20 และไม่เหมือนกันกับ GSL จำนวน 192 คำ คิดเป็นร้อยละ 19.20

3.3 เปรียบเทียบคำในบัญชี 1000 คำนี้กับรายการคลังคำระดับประถมศึกษาในหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราชปี 2539

3.4 การศึกษาด้านความหมายของคำศัพท์ 1,000 คำ ว่าเป็นกลุ่มใดของ Indo European (IE) (Semantic Fields) ของ Linguistics Research Centre ซึ่งได้แบ่งหมวดหมู่ของคำศัพท์ไว้ทั้งหมด 22 หมวดหมู่หลัก ตามแนวคิดของ บัค (Buck, 1949) ดังต่อไปนี้

- (1.) โลกทางกายภาพ (Physical World)
- (2.) มนุษย์ (Humankind)
- (3.) สัตว์ (Animals)
- (4.) ส่วนต่างๆ ของร่างกายและหน้าที่ (Body Parts & Function)
- (5.) อาหาร และเครื่องดื่ม (Food & Drink)
- (6.) เสื้อผ้าและเครื่องประดับ (Clothing & Adornment)
- (7.) ที่อยู่อาศัยและเครื่องตกแต่งบ้าน (Dwellings & Furniture)
- (8.) เกษตรกรรมและพืชผักต่างๆ (Agriculture & Vegetation)
- (9.) กริยาอาการทางกายภาพและวัสดุที่ใช้ทำกิจกรรม (Physical acts & Materials)
- (10.) การเคลื่อนที่และคมนาคม (Motion & Transportation)
- (11.) การครอบครองและการค้า (Possession & Trade)

- (12.) ความสัมพันธ์เชิงพื้นที่ (Spatial Relation)
- (13.) ปริมาณและจำนวน (Quantity & Number)
- (14.) เวลา (Time)
- (15.) การรับรู้ประสาทสัมผัส (Sense Perception)
- (16.) อารมณ์ (Emotion)
- (17.) จิตใจและความคิด (Mind & Thought)
- (18.) ภาษาและดนตรี (Language & Music)
- (19.) ความสัมพันธ์ทางสังคม (Social Relation)
- (20.) สงครามและการต่อสู้ (Warfare & Hunting)
- (21.) กฎหมายและการตัดสิน (Law & Judgment)
- (22.) ศาสนาและความเชื่อ (Relation & Beliefs)
- (23.) กลุ่มคำไวยากรณ์ (Function Words)

3.5 พิจารณาเลือกคำศัพท์พื้นฐานภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 2 3 จากสิ่งแวดล้อมไทยในประเทศไทย เกณฑ์ที่ใช้ในการคัดเลือกคำประเภทนี้ คือ เป็นคำภาษาอังกฤษที่นักเรียนไทยใช้ในชีวิตประจำวันเหมือนกับเป็นคำภาษาไทย ได้เลือกคำเหล่านี้มาจาก รายงานการศึกษาคำพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 2 3 ของ สำนักงานการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2554

3.6 คัดเลือกคำที่มีความถี่ในการใช้สูง จากการศึกษาจัดทำบัญชีคำพื้นฐานสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เกณฑ์การคัดเลือกที่ใช้ คือ (1) ความถี่ (2) เกณฑ์สิ่งแวดล้อมของนักเรียนในประเทศไทย คำพื้นฐานที่เสนอจัดให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มี 200 คำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มี 350 คำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มี 450 คำ คำของแต่ละระดับไม่ซ้ำกัน โดยใช้หลักการว่าชั้นประถมศึกษาปีที่สูงขึ้นไปได้เรียนรู้คำที่สอนในระดับชั้นที่ต่ำกว่าแล้ว

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยคัดเลือกคำศัพท์ 1,000 คำแรก ที่มีความถี่สูงสำหรับใช้ในบทเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

4.1 คำศัพท์ 1,000 คำเรียงลำดับตามความถี่

4.2 เปรียบเทียบคำศัพท์ 1000 คำในด้านความหมาย Indo-European linguistics; Semantics Field

4.3 เกณฑ์การแบ่งกลุ่มคำศัพท์เพื่อใช้สร้างบทเรียนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

สรุปผลการวิจัย

คำศัพท์จากหนังสือเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ในการศึกษาครั้งนี้ นับได้ 58,007 คำ และจากหนังสือเรียนสำหรับชั้นปีที่ 1-3 ในสหรัฐอเมริกา นับได้ 87,090 คำ รวมทั้งหมด 145,097 คำ จากคำศัพท์ทั้งหมดนี้ ได้เลือกคำ 1,000 คำแรกที่มีความถี่สูงสุดไว้เพื่อนำไปประกอบ การจัดทำ บัญชีคำพื้นฐานสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 การจัดทำบัญชีคำพื้นฐานต่อจากการนับคำในหนังสือเรียนมีอีก 6 ชั้น คือ

1) เปรียบเทียบคำในหนังสือเรียนเด็กที่มีความถี่สูง 1,000 คำแรกกับคำใน The First 1,000 words ของ The General Service List (GSL) ของ Nation พบว่ามีคำเหมือนกัน 546 คำ คิดเป็นร้อยละ 54.60 แสดงว่าคำที่มีความถี่สูงในภาษาของผู้ใหญ่ 1000 คำแรกเหมือนกับคำที่มีความถี่สูงในหนังสือเด็ก ร้อยละ 54

2) เปรียบเทียบคำในหนังสือเรียนเด็กส่วนที่เหลือจากการเปรียบเทียบในข้อ 1 อีก 454 คำ กับคำใน The Second 1000 words of GSL ในชั้นนี้มีคำเหมือนกัน อีก 262 คำ คิดเป็นร้อยละ 26.20 และยังมีคำที่ไม่เหมือนกับคำใน GSL จำนวน 192 คำ คิดเป็นร้อยละ 19.20 คำประเภทหลังนี้จัดเป็นคำที่มีความถี่ไม่สูงตามแนวทางการทำบัญชีคำของ GSL แต่เป็นคำที่มีความถี่สูงในหนังสือเด็ก

3) เปรียบเทียบคำในบัญชี 1000 คำนี้กับรายการคลังคำระดับประถมศึกษาในหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราชปี 2539 เป็นคำศัพท์ที่เกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวและสภาพแวดล้อมของผู้เรียน เกี่ยวกับ ตนเอง ครอบครัว โรงเรียน พบว่ามีคำเหมือนกัน 371 คำ แสดงว่า คำทั้ง 1000 คำนี้ ครอบคลุมคำศัพท์ ภาษาอังกฤษในระดับพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 2 3

4) จัดแยกคำที่มี “ความถี่ในการใช้สูง” จากหนังสือเรียนเด็ก ลงในกลุ่มคำทางความหมาย (semantic fields) ของ Linguistics Research Center ของ The University of Texas at Austin ผลคือคำทั้ง 1000 คำนี้ แยกกลุ่มตามความหมายได้ครบทั้ง 22 กลุ่ม

5) พิจารณาเลือกคำศัพท์พื้นฐานภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 2 3 จาก สิ่งแวดล้อมไทยในประเทศไทย เกณฑ์ที่ใช้ในการคัดเลือกคำประเภทนี้ คือ เป็นคำภาษาอังกฤษที่นักเรียนไทย ใช้ในชีวิตประจำวันเหมือนกับเป็นคำภาษาไทย ได้เลือกคำเหล่านี้มาจาก รายงานการศึกษาคำพื้นฐานของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 2 3 ของ สำนักงานการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2554 คำที่เลือกมาคือ cartoon, computer, program, chocolate การใส่คำเหล่านี้เพิ่มในบัญชีคำ 1000 คำแรก ที่มีความถี่สูงจากหนังสือเรียนเด็ก ทำให้มีการตัดคำยาก ที่มีอยู่ในบัญชีนี้ออกไปด้วย คำยากเหล่านี้มาจากคำ ที่เป็นคำสั้ง หรือ คำอธิบาย ไม่ใช่คำที่ใช้เป็นบทเรียน คำที่ตัดออกได้แก่ inference, incident

6) คัดเลือกคำสำหรับ ประถมศึกษาปีที่ 1 200 คำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 350 คำ ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 3 450 คำ คำของแต่ละระดับไม่ซ้ำกัน โดยใช้หลักการว่าชั้นประถมศึกษาปีที่สูงขึ้นไปได้เรียนรู้คำ ที่สอนในระดับชั้นที่ต่ำกว่าแล้ว

อภิปรายผล

ผลการศึกษาคำศัพท์พื้นฐานภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ผลการวิจัยเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ คือ

ศึกษาค้นคว้า และสร้างบัญชีคำศัพท์พื้นฐานภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากการวิจัยพบว่า คำศัพท์ 1,000 คำนี้ เป็นคำศัพท์ที่มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ของผู้เรียน การแสดงความคิด ความรู้สึก และเป็นคำศัพท์ที่นักเรียนมีโอกาสนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยรวบรวมคำศัพท์ภาษาอังกฤษ 145,097 คำ จากหนังสือเรียนเด็ก จำนวน 21 เล่ม โดยเรียงลำดับตามความถี่จากสูงสุดไปต่ำสุด และเปรียบเทียบคำศัพท์เหล่านี้กับคำใน The General Service List (GSL) ของ Nation วิเคราะห์คำที่ไม่ได้มีความถี่สูงสุด อาจเป็นคำที่มีความถี่ต่ำ (low frequency) เช่น chocolate ความถี่อันดับที่ 1009 และ playground ความถี่อันดับที่ 1027 แต่เป็นคำศัพท์ที่สำคัญที่อยู่ในบริบทใกล้ตัวเด็กเกี่ยวกับอาหาร และสถานที่ สิ่งแวดล้อมต่างๆ ที่เด็กจำเป็นต้องเรียนรู้ เนื่องจากเป็นคำศัพท์ที่ปรากฏในหนังสือเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และเป็นคำศัพท์ที่อยู่ใกล้ตัว ปรากฏบ่อย มีความเหมาะสมกับวัยและระดับความสามารถของผู้เรียน และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับอุดมศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ผ่านการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเรียนรู้ของ (Yoosub, 2012) ที่พบว่า การสอนกลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองให้แก่นักศึกษาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สามารถพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองให้นักศึกษาได้ ดังนั้น ผู้เรียนสามารถเลือกวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ เนื่องจากผู้เรียนจะทราบระดับความเข้าใจของตนเองว่าวิธีใดที่จะทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจยิ่งขึ้น เช่น วิธีการที่ทำให้รู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษมากขึ้น บางคนจะสามารถจำได้มากจากการที่ผู้สอนให้เล่นเกมทายคำศัพท์ ซึ่งทำให้ผู้เรียนจะเกิดความรู้สึกอยากเรียน และเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองได้ และสอดคล้องกับผลงานวิจัยเรื่องการศึกษาการใช้คู่มือของเจ้าของธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของ (Charttrakul, 2008) ที่พบว่าการใช้คู่มือภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษของผู้ประกอบธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ทำให้กลุ่มตัวอย่างมีความคล่องในการใช้ภาษามากขึ้น มีความรู้คำศัพท์และสำนวนภาษาเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นผู้สอนจึงมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา สัมพันธภาพที่กระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ผู้สอนทำให้นักศึกษามีความอยากเรียนรู้มากขึ้น (Tansuwannond & Peanratpimon, 2010) ซึ่งสอดคล้องกับหลักสำคัญสำหรับการสอนที่ประสบความสำเร็จ ตามที่ (Wallace, 1998) ได้ให้ความสำคัญไว้ดังต่อไปนี้ 1. จุดประสงค์และความมุ่งหมาย โดยมุ่งเน้นสิ่งที่จะสอนคืออะไร คำไหน ประเภทใด และ จำนวนเท่าใด 2. ความต้องการใช้คำศัพท์ และเป้าหมายของการใช้ของคำศัพท์ การสอนคำศัพท์ควรจะตอบความต้องการต่างๆ และความสนใจของผู้เรียนอย่างแท้จริง 3. การแสดงความคิด และการสอนการใช้ซ้ำ และการเกิดซ้ำ 4. การนำเสนอความหมาย ความชัดเจน และการแสดงออก หรือการอ้างอิงหลักฐานที่แน่นอน ดังที่

(Thornbury, 2002) และ (Mackey, 1997) ได้กล่าวถึง หลักในการเลือกคำศัพท์มาสอนนักเรียน ไว้ว่า คำศัพท์ที่นำมา ใช้สอนนักเรียนควรเป็นคำศัพท์ที่ปรากฏบ่อย (Frequency) หรือมีลักษณะเป็นคำศัพท์ที่ปรากฏบ่อยในหนังสือ เป็นคำศัพท์ที่นักเรียนต้องรู้จัก จึงจำเป็นต้องนำมาสอนเพื่อให้นักเรียนรู้ และ ใช้ได้อย่างถูกต้อง มีอัตราความถี่ของคำศัพท์จากหนังสือต่าง ๆ สูง (Range) หรือเป็นคำศัพท์ที่มาจากจำนวนหนังสือที่นำมาใช้ในการนับความถี่มากพอ ยิ่งใช้หนังสือจำนวนมากเท่าใด บัญชีความถี่ยิ่งมีคุณค่ามากขึ้นเท่านั้น เพราะคำที่จะหาได้จากหลายแหล่งย่อมมีความสำคัญมากกว่าคำที่จะพบเฉพาะในหนังสือเล่มใดเล่มหนึ่งเพียงอย่างเดียว แม้ว่าความถี่ของคำศัพท์ที่พบในหนังสือเล่มนั้น ๆ จะมีมากก็ตาม นอกจากนี้สถานการณ์หรือสภาวะในขณะนั้น (Availability) คำศัพท์ที่เลือกมาใช้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความถี่เพียงอย่างเดียว ต้องพิจารณาถึงสถานการณ์ด้วย และเป็นคำที่ครอบคลุมได้หลายอย่าง (Coverage) เป็นคำที่สามารถครอบคลุมความหมายได้หลายอย่างหรือสามารถใช้คำอื่นแทนได้ และต้องเป็นคำที่เรียนรู้ได้ง่าย (Learnability) เป็นคำที่สามารถเรียนรู้ได้ง่าย หรือคำที่คล้ายกับภาษาเดิม มีความหมายชัดเจน สั้น จำง่าย ตามหลักเกณฑ์ในการเลือกคำของ (Lado, 1996) ได้เสนอไว้ว่า ควรเป็นคำศัพท์ที่มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์และความสนใจของผู้เรียน ควรมีปริมาณของตัวอักษรในคำศัพท์เหมาะสมกับระดับอายุ และสติปัญญาของผู้เรียน โดยหากใช้สอนในระดับประถมศึกษาตอนต้น ควรนำคำศัพท์สั้น ๆ มาสอน นอกจากนี้ไม่ควรมีคำศัพท์มากเกินไปหรือน้อยเกินไปในบทเรียนหนึ่ง ๆ แต่ควรเหมาะสมกับวุฒิภาวะทางสติปัญญาของผู้เรียน และควรเป็นคำศัพท์ที่นักเรียนมีโอกาสนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้คำศัพท์ 1,000 คำนี้ ครอบคลุม ทั้ง 22 กลุ่ม ของ Indo European (IE) Semantic Fields และ คำศัพท์ที่ปรากฏขึ้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 200 คำ มีคำที่มีความหมายในตัวเอง (content words) จำนวน 182 คำ และคำไวยากรณ์ (function words) จำนวน 18 คำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 350 คำ พบคำที่มีความหมายในตัวเอง (content words) จำนวน 319 คำ และคำไวยากรณ์ (function words) 31 คำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 450 คำ พบคำที่มีความหมายในตัวเอง (content words) จำนวน 410 คำ คำไวยากรณ์ (function words) 40 คำ ดังที่ (Richard, 1976) กล่าวว่า การแบ่งประเภทของคำศัพท์ คำที่มีความหมายในตัวเอง (content word) คือ คำที่มีความหมายในตัวเองได้แก่ คำ nouns, verbs, adjectives, adverbs เป็นต้น ส่วนคำไวยากรณ์ (function words) คือ คำที่ไม่มีความหมายเหมือนคำประเภทแรก แต่เป็นคำที่ต้องใช้ในการประกอบประโยค และข้อความ ได้แก่ article, conjunction, preposition เป็นต้น (Nation, 1983) กล่าวว่า ความรู้คำศัพท์ประเภทใช้สื่อสารได้ (Productive Knowledge) เป็นความรู้คำศัพท์ที่ผู้เรียนภาษาสามารถนำไปใช้ในการพูด และการเขียน โดยความรู้ทั้ง 2 ประเภท เกี่ยวข้องกับความรู้ย่อยอีก 4 ประการ คือ รูปแบบ (Form) ตำแหน่ง (Position) หน้าที่ (Function) และความหมายของคำศัพท์ (Meaning) โดยทั่วไปการเรียนรู้คำจะเกี่ยวโยงรูปแบบ และความหมายระดับพื้นฐานในหลักเกณฑ์เชิงลึก ดังที่ (Harmer, 1993) กล่าวว่า 1. ความหมาย (Meaning) คือ ความสัมพันธ์ของคำไปยังวัตถุหรือ ถ้อยคำ ที่เหมาะสม 2. การใช้ (Usage) คือ การรู้ของคำที่ปรากฏร่วม (collocations) การใช้คำอุปมา (metaphors) สำนวนต่างๆ (idioms) สีสานของภาษา (style) และ

ภาษาเฉพาะระดับ (register) เป็นแบบทางการของระดับที่เหมาะสม การรู้และกินความหมายแบบกว้าง และความสัมพันธ์คำ 3. การสร้างคำ (Word formation) คือ ความสามารถในการสะกดคำ และการออกเสียงคำอย่างถูกต้อง

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการวิจัยและพัฒนาโดยใช้คำศัพท์พื้นฐานภาษาอังกฤษ 1,000 คำ ไปสร้างบทเรียน หนังสือ ตำรา และพจนานุกรมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
2. โรงเรียน หน่วยงานทางการศึกษา และครู สามารถนำคำศัพท์พื้นฐาน 1,000 คำ ไปสร้างเอกสารประกอบการสอน พัฒนาคำศัพท์ที่เหมาะสมตามวัยของผู้เรียน
3. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สามารถนำผลการวิจัย คำศัพท์พื้นฐาน 1,000 คำ ไปกำหนดคุณภาพผู้เรียนภายใต้วงคำศัพท์ที่เหมาะสมตามระดับชั้น
4. ครู อาจารย์ และผู้ที่สนใจสามารถใช้คำศัพท์พื้นฐาน 1,000 คำ เป็นฐานการศึกษาต่อยอด เรื่องคำศัพท์พื้นฐานในการศึกษาระดับสูงขึ้นไป

References

- Buck, Carl D. (1949). *A Dictionary of Selected Synonyms in the Principal Indo-European Languages*. Chicago & London : University of Chicago Press, 1949 (organized by semantic category).
- Charttrakul, K. (2008). A Study of English Language Used by SMEs Business Owners : A Synthesis Report on the Study of English Language Used by Souvenir Sellers, Homestay Owners, and Coffee Shop Service Staff. *SDU Research Journal of Humanities and Social Sciences* 4(2), 1-18. (in Thai).
- Dale, et al. (1999). *Techniques of Teaching Vocabulary*. Rotherham : Field Educational Publication Incorporated.
- Goulden, R., Nation, P. & Read, J. (1990) 'How large can a receptive vocabulary be?'. *Applied Linguistics*, 11, 341-363.
- Hamer, Jeremy. (1993). *The Practise of English Language teaching* Longman.

- Lado, R. (1986). *Language Teaching a Scientific Approach*. New York. McGraw-Hill Book. Co.
- Mackey, W.F. (1997). *Language Teaching Analysis*. Lodon : Longman Group, Ltd.
- Ministry of Education. (2008). *The Basic Education Core Curriculum B.E. 2551 (A.D. 2008)*. Bangkok : National Agricultural Cooperative Ltd.
- Nation, I. S. P. (2001). *Learning Vocabulary in Another Language*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Nation, I. S. P. (1983). Testing and teaching Vocabulary Guideline 5, 1 : 12-25.
- Nation, I. S. P. and Hwang K. (1995). Where would general service vocabulary stop and special purposes vocabulary begin?'. *System*, 23, 35-41.
- Richards, Jack C. (1976). The role of the vocabulary teaching. *TESOL. Quarterly*. Vol. 10/1.
- Tansuwannond, C. & Peanratpimon, P. (2010). Personal Psychological Factors and Social Factors Related to Self-Directed Learning of Suan Dusit Rajabhat University Students. *SDU Research Journal of Humanities and Social Sciences* 6(1), 32-41. (in Thai).
- Thornbury, S. (2002). *How to teach Vocabulary*. Longman.
- Wallace Michael. (1998). Practical Language Teaching. *Teaching Vocabulary*. Heinemann.
- West, M. (1953) *A General Service List of English Words*, London : Longman, Green & Co.
- Yoosub, B. (2012). The Development of Tertiary Students' English Language Learning Autonomy through English for Communication and Study Skills Course. *SDU Research Journal of Humanities and Social Sciences* 8(2), 189-204. (in Thai).
- Zechmeister, E.B., Chronis, A. M., Cull, W.L., D' Anna, C. A. & Healy, N. A. (1995) 'Growth of a functionally important lexicon'. *Journal of Reading Behavior*, 27, 201-212.

ผู้เขียน

นางสาวพรพิศ งามพงษ์

โรงเรียนสาธิตละอออุทิศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

295 ถ.นครราชสีมา แขวงดุสิต เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300

e-mail : nuisd@hotmail.com